zat / ik doe mijn kroon ik doe mijn kroon mijn kroon af en ik geef mijn land mijn land mijn land aan mijn dochters die me graag zien / ik doe mijn kroon ik doe mijn kroon mijn kroon af en ik geef mijn land mijn land mijn land aan mijn dochters die me graag zien / ge moogt nu spreken. / ge moogt nu spreken.
simultaan...
alten: O ja papaake O ja papaake O ja O ja O ja papaake *enz.*
tenoren + bassen: ge moogt nu spreken ge moogt nu spreken / ik doe mijn kroon ik doe mijn kroon mijn kroon af en ik geef mijn land mijn land mijn land aan mijn dochters die me graag zien
sopraan 3: ik zie u graag ik zie u graag ik zie u graag ik zie u graag *enz.*
sopraan 2: ik zie u nog liever graag ik zie u nog liever graag *enz.*
sopraan 1: ik zie u nog veel veel liever graag ik zie u nog veel veel liever graag *enz.*
...simultaan>
tutti: tis goed / elk de helft / elk de helft / elk de helft / elk de helft / en gij / zegt ge niets / zegt ge niets / zijtguw tong verloren / of moet ik ze eruit trekken / of moet ik ze eruit trekken / wadist.' (Walter Hus)

De belangrijkste ingreep van Walter Hus op de tekst is de invoering van ritmische en melodische herhalingen en verdubbelingen, een consequentie van het zoeken naar een koorvorm. De veelkoppigheid (veelstemmigheid) van het koor en de verdeling van tekst over de verschillende stemmen (soms zelfs over de verschillende zangers) benadrukken dramatische elementen in de tekst. Maar het is ook mogelijk af en toe het hele palet aan stemkleuren in te zetten voor één vers. In '*meneer:* Cordeliake. / *het kind:* Ja meneer. / *meneer:* Ge moet braaf zijn memij.' (scène 3) wordt het 'Cordeliake' harmonisch uitgewerkt zoals een jachttafereeltje met hoorngeschal in het bos: alleen een titel *Im Walde* ontbreekt nog. Om de pastiche van de operette te vervolledigen volgt dan zestien maten verder een lustig 'tempo di valzer' voor: '*meneer:* Kom hier. Ik wil u. Ik moet u.' (loc.cit.).

De enscenering van Jan Ritsema sluit perfect aan bij dit dubbele procédé van herhalingen. De repetitieve structurering in het libretto maakt het ook mogelijk verschillende (soms ronduit tegenstrijdige) aspecten van een situatie of van een personage tegelijkertijd te laten zien. In scène 4 tussen de zot en het kind geeft Walter Hus verzen van de zot, 'ge moet daar niet over klappen / of ik zal eens in uw billekes knijpen', aan de mannenstemmen (drie tenoren en drie bassen unisono). Maar omdat de zes zangers deze verzen elk anders invullen (boos tegen een kind; neutrale mededeling; suggestie van perverse betekenis) worden die verschillende betekenissen tegelijkertijd gerealiseerd en ontstaat een complexe, open dramaturgie.

Voor elke repliek die ze zingen moeten de zangers van achter naar voren komen en er nadien terugkeren, waardoor de voorstelling ook fysiek repetitief gestructureerd is. De speinstructie voor elk koorlid is: 'kom (of loop) naar voor, signaleer welk personage je zingt, en zing het (gewoon)'. De conventie die daarbij gehanteerd wordt is iconisch: opengevouwen armen = tkint; vinger tegen voorhoofd = de zot; gebalde vuist = meneer.

Door iedere zanger de opdracht te geven het personage met een teken aanwezig te stellen, zijn ze telkens ook echt verplicht dàt te doen. Iedere zanger heeft (binnen de strakke conventie) weliswaar een zekere vrijheid om het personage vorm te geven, maar heeft ook de plicht het personage concreet vorm te geven in concrete mededelingen: '*meneer:* ik gaan-opreis / kweetni waarnaartoe / maar tisdaar schoon / keb altelang gewacht / kmoet gaan' (scène 8). De concentratie van de zangers is bijgevolg enerzijds verdeeld over het heen en weer lopen en anderzijds op de techniek van het zingen (nl. zonder vibrato, en zelfs loepzuiver). Er blijft voor de zangers dus geen tijd meer over om over stilistiek en operaconventies na te denken, laat staan deze in te oefenen.

De ene gebalde vuist is echter de andere niet, met open armen lijkt bij de ene op een kind dragen en bij de ander op een zegening. Het teken krijgt daardoor verschillende individuele verschijningsvormen. De signaletiek van 'ik zing nu tekst van personage x' wordt na een tijdje (of was altijd al) een choreografie gebaseerd op de repetitie van drie types bewegingspatronen. Dit synthetisch effect wordt nog versterkt door de kostuums (van Marina Yee) en de grime (grote rode of witte kleurvlakken op het gezicht en de handen), die consequent naar een oudere laag verwijzen, onder het individuele verhaal van de zangers. Dit is ook de noot waarop de voorstelling (en ook de tekst van Jan Decorte) sluit:

tkint: en toen en toen en toen.
de zot: drie varkens / en een grote fluit / en tvertelselke / is uit. (scène 9)